

ע"פ 20244/07/18 - מחמד עווד אללה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 20244-07-18

לפני כב' השופט רפי כרמל, אב"ד

כב' השופט כרמי מוסק

כב' השופטת שירלי רנר

המערער

מחמד עווד אללה

ע"י ב"כ עו"ד אשרף חסן

נגד

המשיבה

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

פסק דין

ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט אוהד גורדון) מיום 4.6.18 בת"פ

55283-09-16.

כללי

1. המערער הורשע על יסוד הודאתו בכתב אישום מתוקן בתקיפת שוטר, תקיפה הגורמת חבלה ממשית ואיומים. המערער נדון לעונשים הבאים: 5 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, 5 חודשי מאסר על תנאי על עבירה של תקיפת שוטר, 4 חודשי מאסר על תנאי על עבירה הכוללת יסוד של אלימות פיזית כלפי הגוף, 2 חודשי מאסר על תנאי על הפרת הוראה חוקית או איומים. הערעור מופנה כנגד חומרת עונש עבודות השירות.

2. ואלה המעשים: ביום 19.9.16 הגיעו שוטרים לאתרי בניה בצור הדסה במסגרת פעילות משטרתית כנגד שוהים בלתי חוקיים. בעת שהשוטר אלכסיי שרנדוב (להלן: "השוטר") קשר את ידיו של אדם שעצר לאחר מרדף, התקרב המערער לשוטר, שהיה בלבוש אזרחי, צעק לעברו שיעזוב את העצור, לא נשמע להוראת השוטר לעזוב את המקום, חזר על צעקתו זו וסירב ללכת. המערער הניף ידיו ואיים על השוטר באומרו "אנחנו לא סופרים אתכם, אנחנו נזין אתכם, מה יא בן זונה, לא הספיק לכם שער שכם היום", וזאת, בהתייחסו לפיגוע דקירה שאירע אותו יום בשער הפרחים, בו נפצעו שני שוטרים באופן קשה. השוטר, שהיה לבדו באותו זמן, צעק למערער "תעוף מפה", והוביל את העצור לעבר היציאה מאתר הבניה, שאז התקרב אליו המערער וחבט בו באגרוף בחזהו. בתגובה, הודיע השוטר למערער כי הוא מעוכב, ומסר את העצור לשוטר אחר שהגיע לסייע. השוטר הודיע למערער בשנית כי הוא מעוכב. המערער אמר כי אינו יודע אם הוא אכן שוטר, והלה הציג בפניו תעודת שוטר, הזדהה ודרש ממנו להתלוות אליו. בתגובה, דחף המערער את השוטר ואיים אליו באומרו "אני שם עליך זין, אני אזין אותך". השוטר הודיע למערער כי הוא

עצור וניסה למשוך אותו בכתפיו לעבר הניידת. המערער חבט עם אגרופו בפניו של השוטט ושובר את משקפי השמש שלו. בעקבות כך ובניסיון לעצור את המערער, התעמתו השניים תוך מתן חבטות ואגרופים אחד לשני. כתוצאה מכך נגרמו לשוטט ולמערער חבלות גוף וכל אחד מהם נזקק לקבלת טיפול רפואי בבית החולים.

טענות הצדדים

3. ב"כ המערער עותר להקלת עונשו של המערער וטוען כי עונש המאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות הינו מחמיר מאוד ואינו מתחשב בנסיבות ביצוע העבירה ובנסיבותיו האישיות של המערער, והינו התקופה המקסימלית לה עתרה המשיבה. באשר לנסיבות העבירה נטען כי מדובר באירוע לא מתוכנן, המערער לא ידע שמדובר בשוטט, וסבר כי מדובר באזרח שרירי שמתנפל על קטין והחל ויכוח קולני שהסתיים בעימות אלים, בו נפגע ונפצע המערער בכל חלקי גופו. הכוח שהופעל כנגד המערער היה בלתי סביר ומטרתו היתה לפגוע ולפצוע את המערער והשוטט תרם תרומה רבה להתפתחות האירוע. השוטט הינו עבריין מורשע בתיק של הפעלת אלימות קשה כנגד ערבים, כך שמעשים אלה אינם זרים לו. באשר לנסיבותיו האישיות של המערער, נטען כי הינו בן 28 שנים, נשוי ואב למשפחה, אשתו אינה עובדת, הוא המפרנס היחיד במשפחה ולאחרונה נולדה לו תינוקת. המערער שומר על יציבות תעסוקתית ועובד כנהג משאית בשעות היום. הוא הודה במיוחס לו והביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר. המערער הביע צער על האירוע וחרטה כנה. לחובתו הרשעה אחת ויחידה בפלילים בגין עבירה שבוצעה לפני למעלה מעשר שנים, באופן המחייב להפחית מהמשקל שייחס לכך בית משפט קמא בגזר הדין. עוד נטען כי יש להתחשב בכך שהמערער היה במעצר בית מלא למשך תקופה ארוכה מהרגיל, ולאחר מכן היה נתון בתנאים מגבילים, ומדובר בתקופה כוללת של שנה ושישה חודשים. בנוסף, באה הפנייה לתמונות המציגות את החבלות על גופו של המערער, כאשר השוטט אף לא זומן לבירור במח"ש על אף עברו של אותו שוטט ולמערער הייתה ציפייה כי בית משפט קמא יבוא לקראתו. נוכח כך יש לקבל הערעור.

ב"כ המשיבה ביקש לדחות הערעור. נטען כי גזר הדין מנומק, הובאו בחשבון כל טענות המערער לרבות נסיבותיו וחלקו באירוע. אין מקום לטענות לנסיבות שאינן בגדר כתב האישום המתוקן. ההסדר היה הסדר טווח ולא היה מקום לצפות דווקא לענישה שתוטל ברף התחתון והעונש שהוטל על המערער אינו חורג לחומרה. מכל אלה יש לדחות הערעור.

דין

4. דין הערעור להידחות.

לזכות המערער עומדת הודאתו במיוחס לו, שהביאה לחיסכון בזמן שיפוטי ולייעול ההליכים, האחריות שנטל על המעשים והבעת חרטה. מאידך, לחובת המערער נזקפת חומרת העבירות שבוצעו. מדובר באירוע מתפתח ומתמשך, במהלכו הפגין המערער תעוזה רבה ונחישות במטרה לשבש את פעולתו של השוטט, שכללה דרישות לשחרר את העצור, איומים ואלימות פיזית חוזרת ונשנית. המערער לא חדל ממעשיו, גם לאחר שהשוטט הזדהה לבקשתו בתעודת שוטט, וחזר על התנהגותו זו. לחובתו של המערער נזקף גם עברו הפלילי, הכולל הרשעה בעבירה של תקיפת שוטט בעת מילוי תפקידו, באופן המעיד על כישלון ההרתעה האישית בעניינו. החבלות שנחבל המערער בתוצאה מהעימות עם השוטט אינן פרי שימוש מופרז בכוח מצד השוטט, כפי שקבע בית משפט קמא, ובענין זה אין למערער להלין אלא על עצמו. האינטרס הציבורי מחייב ששוטטים יוכלו למלא תפקידם ללא מורא ופחד ומחייב מדיניות של ענישה מכבידה

ומרתיעה הגוברת על נסיבותיו האישיות של נאשם (ר': ע"פ 5214/13 מחמוד סירחאן נ' מדינת ישראל (2013)). כלל הוא, כי ערכאת הערעור לא גוזרת מחדש את העונש, אלא בוחנת את סבירות גזר הדין של הערכאה הדיונית, וכי התערבותה בעונשים שנגזרו שמורה למקרים חריגים בלבד, שבהם נפלה טעות מהותית, או כאשר העונש שנגזר סוטה באופן קיצוני מרמת הענישה הראויה. בנסיבות המקרה דנן, העונשים שקבע בית משפט קמא מקובלים עלינו ולא מצאנו מקום להתערב בהם.

אשר-על כן, הערעור נדחה.

המערער יתייצב לריצוי עונש המאסר בעבודות שירות כאמור בחוות דעת הממונה ביום 11/3/19.

ניתן היום, י"ג אדר א' תשע"ט, 18 פברואר 2019, במעמד ב"כ המערער, המערער וב"כ המשיבה.

שירלי רנר,
שופטת

כרמי מוסק, שופט

רפי כרמל, שופט
אב"ד